

Evropa združuje ... v Škofji Loki

Zavod škofjeloške mladine to sezono gosti že četrto generacijo prostovoljcev evropske prostovoljne službe. Jānis in Anastasiya bosta Škofjo Loko spoznavala še do konca leta, Erhan odhaja februarja prihodnje leto, Silvija se bo poslovila predvidoma avgusta in Viktorija dva meseca za njo. Zagotovo pa bodo ostali vsaj lepi spomini.

Pri Zavodu O delujejo trije prostovoljci, in sicer **Erhan Kurtuluş** iz Turčije, ki pomaga pri delu MKC pri Rdeči ostrigi in je trenutno odšel na krajši oddih nazaj domov; **Silvia Prieto** iz Španije, katere glavna sekcija je MMC Pulsar, njena naloga pa je snemanje kratkih video-reportaž dogodkov; ter **Viktorija Shnurova** iz Ukrajine, ki obnavlja spletno strani omenjenega zavoda, piše blog o svojih vtisih v Sloveniji, vključila pa se je tudi v plesno skupino Lonca, pri kateri pleše historične plesne. Poleg njih gostijo še dva prostovoljca, ki pa delujeta v drugih organizacijah. **Jānis Aizpuriētis** iz Latvije od januarja dalje pomaga pri delu Mladinskega dnevnega centra Blok v Frankovem naselju, v začetku maja pa se mu je pridružila še **Anastasiya Chervenjakova** iz Bolgarije, ki dela v Dnevnom centru za otroke in mladostnike in Škofjo Loko že dobro pozna, saj je kot EVS-prostovoljka sodelovala skupaj še z devetimi prostovoljci pri obnovi parka v škofjeloški vojašnici lansko poletje.

V malem mestu kulturni dogodki, neverjetno!

Španka Silvia Prieto si je v juliju privoščila popotovanje po Balkanu, saj so ravno potovanja ena izmed mnogih stvari, ki jih rada počne. Glede na izobrazbo, je diplomantka multimedij in oblikovalka filmskega zvoka, je logično, da jo zanima zvok oz.

glasba, zbira vinilne plošče in igra basovsko kitaro, rada ima kinematografijo, branje knjig, pisanje ter mačke. Tako tudi med svojim bivanjem enkrat do dvakrat tedensko pomaga v zavetišču Mačji dol. Sicer pa skrbi za kakovostne videoposnetke dogodkov, realiziranih v organizaciji Zavoda O, pomaga tudi pri fotografiranju. V Škofjo Loko je prišla točno zato, saj jo je predstavitev projekta takoj pritegnila, hkrati pa si je želela preizkusiti življenje v tujini. Zdaj je tukaj že devet mesecev in v vsem tem času je izkusila proces vključevanja v majhno lokalno skupnost, spoznala mnogo stvari o sebi in s pomočjo kolegov dopolnila svoje strokovno znanje o snemanju in urejanju videoposnetkov ter ne nazadnje doživela pravi stik z naravo. Predvsem je navdušena nad lepoto reke Soče. »Moja najljubša stvar tu je narava, direkten, neposreden stik z njo. Če se odpraviš na sprehod iz mesta, si lahko v nekaj minutah že v čudovitih krajih. Pa tradicija vrtnarjenja je osupljiva. Skoraj vsakdo obdeluje svoj vrtiček, ima košček zemlje, na katerem si lahko vzgoji domačo zelenjavo. Tukaj ljubim mirno in tiho življenje ter to, da brez težav lahko vozim kolo. Prav tako imam rada nekatere kulturne dejavnosti, koncerte, razstave, predstave itd., ki so na voljo v Ljubljani in tudi v Škofji Loki, čeprav je majh-

Vtise Vike, kot jo kličejo prijatelji, o dogodivščinah v Sloveniji lahko preberete tudi na njenem blogu na <http://feelslovenija.com/>.

no mesto. V moji državi kaj takega v manjših mestih preprosto ni mogoče. Po drugi strani pa moram povedati, da sem in tja pogrešam utrip velikega mesta, tisti občutek, da se lahko zgodi vse. Slaba stvar je morda tudi ta, da se je včasih težko vključiti v lokalno skupnost.« Ljudje v Sloveniji se po njenem mnenju razlikujemo glede na pokrajine in znotraj teh opaža še razlike glede na posameznike. »Srečala in spoznala sem zelo prijazne ljudi pa tudi zelo zaprte oziroma težko dosegljive,« pojasnjuje in z nasmehom doda, da bi z ve-

seljem ostala v Škofji Loki, če bi našla pravi razlog za to.

Srednjeveško mesto zleze pod kožo

Viktorija Shnurova prihaja iz Ukrajine, kjer je študirala izdelavo spletnih strani in nato nekaj let svoje znanje prodajala enemu izmed tamkajšnjih informacijsko-tehnoloških podjetij. Same sebe sicer ne mara opisovati, to raje pusti drugim, zagotovo pa lahko reče, da se trudi biti prijazna in odgovorna, predvsem pa jo zaznamuje to, da ljubi potovanja: »Nekaj je v meni, kar me žene, da se sprašujem o

Silvia obožuje mačke, zdravo prehrano in naravne proizvode ter potepe, kar je razvidno tudi na njenem blogu na <http://sloveniarules.tumblr.com/>

Jānis je glasbenik, ki ima rad ljudi in naravo.

Ani uživa v delu z otroki.

EVS-prostovoljci so si skupaj s prijatelji ogledali številne koticke Slovenije, med drugim so odšli na Blegoš.

krajih, v katerih še nisem bila. Ni pomembno, ali so to neznane vasi ali znana mesta.« Tako je bila že večkrat na prostovoljnih delovnih taborih v različnih državah, kjer je med drugim srečala EVS-prostovoljce, ki so jo navdušili s svojimi zgodbami. Ko se je po sedmih letih naveličala vsakodnevnega dela v istem podjetju in je videla opis projekta v Škofji Loki, je vedela, da bi bila to zanjo izvrstna priložnost. »Biti EVS-prostovoljec namreč ni enako, kot biti plačani zaposleni. Kot prostovoljci imamo veliko več možnosti delati stvari, ki jih imamo radi.« Viktorija skrbi za fotografiranje na različnih delavnicah v Ateljeju Clobb in nekaterih dogodkov v MKC pri Rdeči ostrigi, prav tako pa izdeluje plakate za dogodke, ki jih organizira Atelje Clobb. Ena izmed njenih glavnih nalog je izdelati spletno stran Zavoda O, prenovitev strani Ateljeja Clobb in če ji bo ostalo kaj časa, bi rada naredila še novo spletno stran za Zavod O International, stran o EVS v Škofji Loki. Sicer Viktorija piše blog, kamor, odkar je prišla v Loko, beleži pomembnejše dogajanje. Tako je zbrala že za osem mesecev vtisov o novih ljudeh, različnih mentalitetah in tradicijah, pa ne samo o slovenskih, ampak tudi o ostalih prostovoljcih, ki živijo skupaj. »Ob tem sem počela vrsto novih stvari. Še nikoli prej nisem zakurila peči, to zimo pa smo z njo ogrevali naše stanovanje, tako da sem prvič kurila na drva. Moj mentor **Gašper Doljak** me je naučil smučati. Od januarja obiskujem pouk srednjeveških plesov, ki jih organizira Kulturno društvo Lonca. Z njimi smo imeli že tri nastope, in sicer v hrvaškem Karlovcu, na Bledu in v Škofji Loki.« Sicer pa so vsi EVS-prostovoljci navdušeni nad izleti v druge slovenske kraje.

Viktorija je najbolj navdušena nad slapom Savica, ki so ga obiskali v začetku maja, ter Predjamskim gradom ponoči, ker je bilo v temi nekoliko strašljivo. Slovenija ji je všeč, ker je dobro izhodišče za potope po Evropi, tako da se je že podala na Hrvaško, v Italijo, Avstrijo, Nemčijo, Belgijo ter Francijo. »Veliko stvari v Sloveniji je, ki so mi hkrati ljube in neljube. Obožujem slovensko naravo, zlasti razgled z visokih gora, včasih pa me utenjujejo, saj je, kot bi bili izolirani od ostalega sveta. Drug primer je izvrstna hrana, ki je res okusna, a ni mi všeč, da ljudje veliko časa preživijo v kuhinji in za kuhanje potrošijo toliko energije.« Slovenci smo po mnenju Viktorie kar prijazni in gostoljubni. »Menim, da so nekoliko sramežljivi, tako da včasih dobimo napačen vtis o njih, kot npr., da se ne želijo družiti s tujci. No, tisti ljudje, ki nas tukaj obkrožajo, pa so res super, v mislih imam mentorje in še nekatere, ki delajo z EVS-ovci.« Vsekakor je prihod v Škofjo Loko pozitivna izkušnja za mlado Ukrajinko. »Domov se bom zagotovo vrnila z novimi izkušnjami in lahko rečem, da drugačna, boljša oseba. Zdi pa se mi, da bom nekega dne prišla nazaj. To malo srednjeveško mesto je namreč zdaj del mojega življenja.«

Slovenci so super

Jānis Aizpuriētis iz Latvije je glasbenik, igra na bobne in kitaro. Njegova strast so psihologija, izobraževanje in delo z otroki. Za EVS-program se je odločil, ker je želel bolje razumeti sebe. Tako je 7. januarja prišel in od takrat se uči poslušanja in razmišljanja, kako karseda najbolje svetovati drugim. Njegova dolžnost je namreč delo z mladimi v centru Blok. Uči jih igranja na glasbila,

še več, trudi se, da bi znali biti bolj ustvarjalni in bi koristno porabili svoj čas. Nekaj prostega časa pa ostane tudi njemu, tako da je že imel možnost obiskati veliko skritih koticov Slovenije. Najlepsi in najbolj zanimiv se mu zdi Triglavski narodni park. Na vprašanje, kaj mu je v Sloveniji najljubše, odgovori kratko in jedrnat: »Slovenci.« Ob tem doda, da so ljudje tukaj res prijazni: »Ločani so miroljubni, izvrstni organizatorji in dobri prijatelji.« Škofja Loka ima po njegovem mnenju tudi pomanjkljivost, to je, da je zelo težko kupiti morskoro hrano, kar pa ga zagotovo ne bo odvrnilo od želje po povratku, v kar je v tem trenutku popolnoma prepričan. »Ta izkušnja mi je in mi še bo pomagala zgraditi sanje v prihodnosti. Imam dovolj časa za razvijanje idej o tem in trudim se vlagati čim več energije v to smer.«

Vaša država je tako lepo zelena

Iz Bolgarije, natančneje iz Sofije, se je v Škofjo Loko še enkrat vrnila Anastasiya Aleksandrova Chervenjakova, študentka hidrogeologije, sicer pa trenerka taekwondaja, vegetarijanka, ki ima neizmerno rada živali, glasbo, ples in petje ter evropske filme. Obožuje potovanja, z veseljem pa se poda tudi na kolesarski izlet. Kot prostovoljka je že lani dva meseca sodelovala pri obnovi parka v škofjeloški vojašnici, tako da je tokrat vedela, kam se podaja. »Poznam kraj in ljudi tukaj, res sem navdušena nad tem, kako lepa je Slovenija, zato sem si želela priti nazaj. Potem pa se je ponudilo še delo z otroki, kar je bila dodatna pika na i.« Zdaj že dva meseca z veseljem dela v Dnevnom centru za otroke in mladostnike, ki deluje

v okviru Centra za socialno delo Škofja Loka. Za otroke pripravlja delavnice in se igra z njimi, ob tem pa dela v Ateljeju Clobb. Tako se je že veliko naučila, saj je sodelovala pri določenih projektih in je spoznala, kako poteka sam proces od začetka do konca. Bila je del ekipe pri organizaciji nekaterih festivalov ter dogodkov po Sloveniji. »Spoznala sem slovensko kulturo – veliko bolj kot prvič, ko sem bila tukaj. Pri delu z otroki se učim slovenščine, ki se jo trudim tudi uporabljati. Spoznala sem ljudi iz Francije, Turčije, Ukrajine, Španije, kar mi daje boljši vpogled v različne kulture,« pove Anastasiya. Ob tem doda opazanje o Slovencih: »Obstajata dve skupini. V prvi so ljudje odprtega duha, ki z veseljem pomagajo in so nasmejani ter, lahko bi rekla, naravni, v drugi, ki je precej manjšega obsega, pa so zaprti ljudje, ki se bojijo govoriti angleško.« Kljub vsemu je prepričana, da bo v teh osmih mesecih bivanja v Škofji Loki zgradila močne prijateljske vezi. Predvsem pa se želi naučiti drugačnega pogleda na stvari, na svet, sprejeti drugačno kulturo in se bolje naučiti jezika. »Želim prenehati razmišljati o tem, da so moji prijatelji daleč stran in se bom raje potrudila najti dobre prijatelje tukaj, v Sloveniji, ki je tako lepo zelena.« Anastasiya je sicer malo manj navdušena nad slovensko hrano, jo pa privlači jo nekomercialni, nekoliko bolj divji kraji, zato se je navdušila nad nekaterimi bohinjskimi koticiki in ostalimi deli Triglavskega narodnega parka. Ker je pravzaprav šele na začetku svojega bivanja tukaj, pušča času čas, ampak že zdaj verjame, da se bo v prihodnje zagotovo še vrnila. »Konec koncev je Bolgarija zelo blizu!«

Katja Štucin